

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **K. K.**, zast. Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Praha 5, Kořenského 15, proti žalovaným: 1. **Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha I**, se sídlem Praha 1, Bartolomějská 347/14, 2. **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, o námitkách proti rozpuštění shromáždění konaného dne 1. 7. 2015 na Václavském náměstí v Praze

t a k t o :

- I. Námitky se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 10. 7. 2015 u Městského soudu v Praze námitky proti rozpuštění shromáždění konaného dne 1. 7. 2015 na Václavském náměstí v Praze podle § 13 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“). V námitkách uvedla, že se zúčastnila shromáždění konaného dne 1. 7. 2015 na Václavském náměstí v Praze. Toto shromáždění bylo řádně oznámeno a nebylo zakázáno. Na místě konání byl přítomen zástupce obce, který byl oprávněn vydávat rozhodnutí o rozpuštění. Ten žádné rozhodnutí nevydal, shromáždění nerozpustil, k ničemu účastníky nevyzýval. Na místě byla přítomna i policie. Žalobkyni není známo, který útvar operaci řídil. V úvahu přicházejí útvary dva, a to Obvodní ředitelství policie Praha I nebo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy. Je na soudu, aby určil, se kterým z těchto útvarů bude jako se žalovaným jednat.

Souběžně se konalo nedaleko i shromáždění jiné, které se poté změnilo v průvod a chtělo projít skrze místo, kde se zdržovalo shromáždění, jehož rozpuštění je zde namítáno.

Technicky nebylo nijak složité vést průvod okolo shromáždění žalobkyně, popřípadě průvod jen o pár metrů odklonit. Účastníci shromáždění pokojně seděli na místě v nevelkém počtu, nekonali žádné násilí, nešířili žádné myšlenky, jejichž šíření by bylo v rozporu se zákonem, nepáchali žádnou jinou trestnou činnost a ani přestupky, nikoho nepohoršovali, chovali se zcela klidně, v souladu s účelem shromáždění.

Přítomný policista, velitel zásahu, přišel ke shromáždění, jehož se žalobkyně účastnila, a sdělil jeho účastníkům, ať se rozejdou, ať opustí místo. To účastníci shromáždění neučinili, protože se účastnili řádně nahlášeného shromáždění a výzvu považovali za nezákonnou. Poté policista vydal příkaz výkonu svého faktického rozhodnutí o rozpuštění shromáždění, který policejní těžkoooděnci násilím provedli. Policisté oděni v těžké zbroji ve dvojicích zaklekávali demonstranty, kroutili jim rukama a mlátili hlavou o zem. Poté je odváděli do policejních vozů (antonů). Takto bylo shromáždění fakticky rozpuštěno orgánem policie.

Žalobkyně má za to, že rozpuštění shromáždění, jehož se účastnila, a jeho následný výkon byly nezákonné. Poukazuje na judikaturu správních soudů, která konstatuje, že je nepřipustné shromáždění „rozpuštět“ výzvou policie k opuštění místa. V žalobě obsáhle citovala z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2011 čj. 30 Ca 82/2009-40. Z tohoto rozsudku je dle žalobkyně zjevné, že není možné, aby policista v případě řádného shromáždění jen tak přišel a vyzval, aby demonstranti odešli. Takový postup je v rozporu s ustálenou judikaturou a je zásadním ohrožením shromažďovacího práva. Vzhledem k tomu, že shromáždění, jehož se žalobkyně účastnila, bylo řádně nahlášeno a nebylo pochyb o jeho právním statusu, měli policisté tuto skutečnost respektovat. Vzhledem k tomu, že byli přítomni zástupci obce, tak jediným subjektem, který měl pravomoc shromáždění rozpustit, byl zástupce obce. Policista má tuto pravomoc pouze tehdy, pokud není zástupce obce přítomen (§ 12 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím). Současně je třeba trvat na tom, že v případě rozpuštění je třeba zachovat postup s uvedením důvodů rozpuštění, jak uvádí shora uvedený judikát Krajského soudu v Brně, který označuje rozpuštění za kvalifikovaný úkon obsahující konkrétní důvody a následky neuposlechnutí. Stejně tak způsob sdělení musí být dostatečně prokazatelný (zpravidla megafonem). To se v daném případě nestalo. V situaci, kdy žalobkyně a další demonstranti čelili zjevně nezákonnému postupu ze strany policie, nebyli povinni a ostatně ani nemohli takové výzvě vyhovět. Nikdo nemá povinnost ustupovat zjevně protiprávnímu jednání a v situaci, kdy je výzva vydána zcela mimo pravomoc a zákonný rámec, nelze ani předpokládat, že by se mohla uplatnit presumpce správnosti výkonu veřejné moci. Neoprávněnost výzvy byla zjevná jak ze způsobu (výzva namísto rozpuštění, absence povinných důvodů), tak vzhledem k orgánu, který ji vydal (policista namísto zástupce obce, který byl přítomen). S ohledem na uvedené byl nezákonný i následný výkon rozhodnutí o rozpuštění. Za nezákonný považuje žalobkyně i způsob rozpuštění, který byl zjevně nepřiměřený svému účelu.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem rozhodl, že shromáždění, které se konalo dne 1. července 2015 v dolní části Václavského náměstí v Praze v zamýšleném období od 12:00 do 20:00 na základě ohlášení svolavatele T. K. ze dne 24. června 2015 učiněného v 15:43, nebylo rozpuštěno orgánem Policie České republiky v souladu se zákonem, a aby žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Druhý žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že shromáždění, jehož byla žalobkyně účastnicí, bylo dle doložených podkladů svoláno fyzickou osobou T. K. a v souladu se zákonem o právu shromažďovacím, oznámeno Magistru hl. m. Prahy podáním ze dne 24. 6. 2015 s tím, že datem konání bylo 1. 7.

2015, místo konání shromáždění bylo specifikováno jako „spodní část Václavského náměstí“, jeho doba 12:00 až 20:00 a účelem byla podpora multikulturalismu. Na tentýž den 1. 7. 2015 s dobou zahájení 16:00 a ukončení 20:00 bylo svoláno v souladu se zákonem o právu shromažďovacím svolavatelem Národní demokracií, v zastoupení zmocněné osoby A. B. B., shromáždění s účelem Protest proti imigraci, a to s místem konání Václavské náměstí, Můstek Praha 1 s tím, že dle textu oznámení následuje pochod před Úřad vlády, a to ulicemi Na Můstku, Rytířská, Železná, Staroměstské náměstí, nám. Franze Kafky a dále. Na 1. 7. 2015 byla tedy svolána dvě shromáždění s blízkým místem konání. K uvedeným shromážděním byl vydán rozkaz ředitele Obvodního ředitelství policie Praha I č. 89 ze dne 30. 6. 2015, kterým se vyhláší bezpečnostní opatření v souvislosti s ohlášeným shromážděním dne 1. 7. 2015, a to k zajištění klidu a veřejného pořádku na území Obvodního ředitelství policie Praha I. Jako velitel opatření byl určen mjr. Ing. J. B., vrchní komisař vnější služby Obvodního ředitelství policie Praha I, který také poté provedl vyhodnocení bezpečnostního opatření. Dále byli určeni velitelé zajištění jednotlivých shromáždění - pro shromáždění Národní demokracie byl určen por. Bc. D. K., velitelem pro shromáždění svolané T. K. byl určen npor. Ing. Z. Š. Dále byly vyžádány posily z Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, a to konkrétně 8 policistů antikonfliktního týmu a 4 vozidla speciální pořádkové jednotky ve složení celkem 9 policistů. Samotné opatření bylo organizováno již dne 1. 7. 2015 od 12:00 hodin pomocí zvýšeného dohledu hlídky OHS Obvodního ředitelství policie Praha I ve spodní části Václavského náměstí. Opatření fakticky začalo v 16:00 hodin instruktáží zástupců obou shromáždění, Policie ČR a zástupců Magistrátu hl. m. Prahy na Václavském náměstí v prostoru před Oddělením Policie ČR Můstek. Kolem 17:00 uvedeného dne bylo již na Václavském náměstí cca 500 účastníků shromáždění Národní demokracie a cca 50 účastníků shromáždění T. K. Jednotlivé hlídky a antikonfliktní tým řešily výměny názorů mezi účastníky obou shromáždění. V této době byli již na místě pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy. Kolem 18:15 se účastníci shromáždění svolaného Národní demokracií začali formovat k ohlášenému průvodu. Velitel npor. Z. Š. proto vešel v kontakt se svolavatelem T. K. a požádal jej, aby zajistil bezproblémový průchod ohlášeného průvodu Národní demokracie. Jmenovaný slíbil, že se pokusí, ale že za jednotlivce neodpovídá. Vzhledem k této situaci se Policie ČR připravila na případný zákrok s nasazením speciální pořádkové jednotky, neboť v ulici na Můstku zůstali na dlažbě uprostřed ulice sedět někteří účastníci shromáždění, a zúžili tak průchozí profil ulice Na Můstku, čímž zamezili volnému průchodu řádně ohlášeného průvodu. Jednak tím bránili výkonu práva shromažďovacího jiným osobám, a dále ohrozili vlastní bezpečnost i bezpečnost jiných osob. Byla proto dána výzva Policie ČR k tomu, aby tito účastníci uvolnili místo k průchodu průvodu. Vzhledem k tomu, že výzvě dané svolavatelem T. K. a následně ani výzvě npor. Ing. Z. Š. a určeného policisty speciální pořádkové jednotky a dále ani výzvě prap. M. K. a nstržm. F. D. někteří účastníci nevyhověli, bylo velitelem npor. Z. Š. rozhodnuto o provedení zákroku vůči osobám, které výzvám nevyhověly. Celkem se jednalo o 4 osoby, z nichž tři byly dále řešeny na Místním oddělení Bartolomějská pro podezření z přestupku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a přestupku podle § 14 odst. 2 písm. f) zákona o právu shromažďovacím. Jedna osoba, a sice žalobkyně, byla zadržena jako podezřelá z trestného činu násilí proti úřední osobě dle ustanovení § 325 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

K zákroku bylo přistoupeno proto, že policejními silami přítomnými na místě nebylo možno zajistit plnou ochranu života a zdraví uvedených účastníků shromáždění T. K. v případě, že by zůstali na místě sedět, a zúžili tak průchozí profil ul. Na Můstku. Účastníků shromáždění Národní demokracie již bylo v tuto dobu na místě cca 500 a cca 20 z nich jevílo známky agresivity. Tito mohli využít anonymity davu a sedící odpůrce napadnout. Z

uvedeného je zřejmé, že Policie ČR jinou možnost než provedení zákroku a použití donucovacích prostředků v souladu se zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) vůči osobám, které podstatným rozsahem bránily jiným ve výkonu práva shromažďovacího. Při posuzování dané situace bylo vycházeno i z Manuálu Ministerstva vnitra ČR, které zastává jednoznačný právní názor, že v případě, kdy je jiným shromážděním bráněno v řádně nahlášeném průvodu, lze shromáždění, které blokuje trasu pochodu v souladu s ustanovením § 12 odst. 3 ZPS rozpustit, což bylo plně v kompetenci na místě přítomných zástupců úřadu. Pokud se týká možnosti rozpustit shromáždění, tak to ze strany Policie ČR provedeno nebylo, ani provedeno být nemohlo, neboť na místě byli přítomni zástupci Magistrátu hl. m. Prahy, kteří byli kompetentní k takovému postupu. Dle § 12 odst. 6 ZPS může velící příslušník Policie ČR shromáždění rozpustit toliko za nepřítomnosti zástupce úřadu. Policie ČR si byla tohoto faktu vědoma a žádný takový úkon směřující k rozpuštění shromáždění neučinila. Jak vyplývá z úředních záznamů pořízených v souladu se zákonem o policii, k zákroku vůči 4 osobám bylo přistoupeno poté, kdy skupina těchto osob si sedla na zem a odmítla prostor opustit. Jednalo se o tři muže. Ti byli vyzváni pomocí zařízení ve služebním vozidle (megafonu) k tomu, aby opustili prostor a umožnili průchod průvodu. Na tuto výzvu nereagovali. Proto policisté přistoupili k této skupině a vyzvali je slovy: „Jménem zákona Vás žádám, abyste opustili prostor a umožnili průchod, v případě, že tak neučiníte, bude použito donucovacích prostředků“. Na tuto výzvu nebylo ze strany mužů reagováno, a proto byl dán pokyn k provedení zákroku. Muži byli uchopeni za ruce a odnášeni cca 2 metry do strany, aby byl umožněn průchod a nedošlo k ohrožení na zdraví a životech žádné z osob. V úředních záznamech je dále uvedeno, že následně zcela bez varování zezadu skočila na zasahujícího nstržm. D. na záda neznámá agresivní žena, která přitom křičela: „*Jděte do prdele vy svině zasnřný, nechte ho bejt.*“ Přitom pravou rukou udeřila do zad nstržm. D. sevřenou rukou a chytila jej vzadu za krk a nalehla na něj. Jednalo se o žalobkyni.

Ze shora popsanych skutečností je dle 2. žalovaného patrné, že ze strany Policie ČR nedošlo v žádném případě k rozpuštění shromáždění, ať již oprávněnému či neoprávněnému. Je očividné, že to, co nazývá žalobkyně rozpuštěním shromáždění, byl ve skutečnosti zákrok proti osobám, které odmítly uposlechnout výzvy Policie ČR k opuštění prostor, kde bránily realizaci práva shromažďovacího druhému z nahlášených shromáždění. Takto byl zákrok také označen ve výzvách Policie ČR, kdy bylo vyzváno k opuštění prostor a umožnění průchodu s tím, že bylo provedeno rovněž poučení o následcích neuposlechnutí výzvy, tedy o použití donucovacích prostředků. Ani ve výzvách, ani v samotné realizaci zákroku se v žádném případě nejednalo o rozpuštění shromáždění. Jak je rovněž patrné z audiovizuálního záznamu, shromáždění T. K., jehož účastníkem měla být žalobkyně, pokračovalo i po zásahu vůči osobám, které bránily v průchodu průvodu, a nikterak nejevilo známky „rozpuštění“. Navíc Policie ČR tímto vyjma zásahu proti zmíněným osobám žádný další zásah neprováděla a shromáždění nerozpouštěla. Ze záznamů pořízených na místě samém je patrné, že Policie ČR žádné brutální zásahy neprováděla. Policii ČR není známo, že by v zákonem stanovené lhůtě došlo k podání žaloby na nezákonný zásah ze strany uvedených osob. Zajímavé rovněž je, že žádné takové oznámení, ať již na nezákonný zásah či neoprávněné rozpuštění shromáždění, neučinil ani svolavatel uvedeného shromáždění T. K. Pokud se jmenovaní cítili být poškozenými či dospěli k závěru o protiprávnosti zákroku Policie České republiky, měli možnost obrátit se na příslušné orgány Policie České republiky se stížností či podnětem k prošetření zákonnosti zákroku. Žádné takové podání však do dnešního dne neučinili.

Námítka žalobkyně ohledně údajného rozpuštění shromáždění je s ohledem na shora uvedené dle 2. žalovaného zcela nedůvodná, neboť k žádnému rozpuštění shromáždění nedošlo. Policie ČR plně akceptovala tato předem ohlášená shromáždění, což dala najevo

nejen spoluprací a jednáním s jejich organizátory před tímto shromážděním, ale rovněž tím, že sjednávala veřejný pořádek v průběhu celé akce. Žalobkyně vydává zcela bezdůvodně, třebaže není možné vyloučit, že tak činí záměrně a účelově, zákrok proti zmíněným účastníkům shromáždění, kdy bylo použito donucovacích prostředků, za rozpuštění shromáždění, k němuž fakticky vůbec nebyl učiněn žádný úkon ze strany Policie ČR.

Druhý žalovaný závěrem poznamenal, že pokud by předmětem žalobního návrhu byl zákrok Policie České republiky a určení jeho nezákonnosti, pak v daném případě policisté nejednali jako správní orgán, ale jako ozbrojený bezpečnostní sbor podle zákona o policii. V takovém případě by dle závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 11 A 207/2010-32 ze dne 10. 8. 2011 nebyla dána pasivní legitimace žalovaného. Jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru (tím je i Policie ČR) nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je dle § 83 s.ř.s. žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen. V případě Policie ČR je tímto správním orgánem Ministerstvo vnitra

Na základě předchozí výzvy soudu ke sdělení údajů, která jednotka Policie ČR prováděla dne 1. 7. 2015 na Václavském náměstí v Praze zákrok proti shromážděným osobám, které demonstrovaly proti jinému shromáždění konanému na téže místě a neuposlechly výzvy Policie ČR k opuštění místa, který konkrétní policista byl velitelem tohoto zásahu a zda ze strany Policie ČR došlo k rozpuštění shromáždění, jehož se žalobkyně zúčastnila, a pokud ano, jakým způsobem, 2. žalovaný uvedl, že zákrok Policie ČR proti shromážděným osobám, které neuposlechly výzvy Policie ČR k opuštění místa, prováděli policisté Speciální pořádkové jednotky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, dále pprap. M. K., nstržm. F. D., nstržm. P. K., prap. L. P. - policisté Obvodního ředitelství policie Praha I. Velitelem zákroku byl nprap. Ing. Z. Š., vedoucí místního oddělení Krakovská. Ze strany Policie ČR nedošlo k rozpuštění shromáždění, kterého se žalobkyně zúčastnila.

První žalovaný odkázal na vyjádření druhého žalovaného k žalobě, k němuž se připojil s tím, že se jedná o společné stanovisko obou žalovaných.

V replice k vyjádření žalovaných žalobkyně označila argumentaci policie za zavádějící s tím, že podstatou žalovaného skutku je jednak výzva a teprve návazně na tuto výzvu její následný násilný výkon. Na skutek nelze hledět jako pouze na výkon předchozí výzvy s odhlédnutím od ní. Těžiště právního posouzení by mělo směřovat k výzvě opustit prostor jako takové, protože zákonnost následného výkonu výzvy se odvíjí právě od zákonnosti této výzvy. Pokud policie argumentuje, že důvodem zásahu, který jej ospravedlňuje a činí zákonným, bylo neuposlechnutí výzvy, nemůže tento argument sám od sebe obstát. Pokud by tento argument platil, tak by nebylo možné zpochybnit zákonnost žádné výzvy a policie by mohla vznést jakoukoliv výzvu a každý následný zásah (výkon výzvy) by byl zákonný pro neuposlechnutí výzvy, což je zjevný nesmysl. Případná otázka uposlechnutí výzvy (úkonu) či jejího neuposlechnutí do řešení otázky zákonnosti výzvy nevstupuje, neboť není možné, aby zákonnost nějakého aktu byla určena tím, co bude po tomto aktu následovat.

Podle žalobkyně platí, že pokud se část shromáždění přesunula v důsledku neoprávněné výzvy, jež byla věcně vzato rozpuštěním shromáždění, jinam, nelze tuto skutečnost považovat za základ úvahy, že minimálně čtyři osoby, které setrvaly na místě, již nevytvářely původní na daném místě nahlášené shromáždění. Odchod značné části lidí

z onoho místa byl důsledkem neoprávněného rozpuštění, jež bylo zahájeno výzvou, které se někteří podvolili. Úvaha policie, že se jednalo o jiný úkon a nikoliv o rozpuštění shromáždění, nemůže obstát ani ve světle žalobkyní zmíněné judikatury (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2011 č. j. 30 Ca 82/2009-40). Nelze ani pominout skutečnost, že Vyhodnocení bezpečnostního opatření ze dne 3. 7. 2015 popisuje osoby, proti kterým policie zakročila, jakožto účastníky shromáždění. Platí, že shromáždění je oprávněn rozpouštět pouze zástupce úřadu obce, pokud je přítomen. Ten nesezal důvod k rozpuštění daného shromáždění, kterého se žalobkyně účastnila, a proto byla policie vázána touto skutečností a neměla do výkonu tohoto práva jakkoliv zasahovat.

O tom, zda účastníci shromáždění brání někomu jinému v jeho shromažďování, rozhoduje na místě zástupce obce, jehož posouzením je policie vázána. Pokud je zjevné, že shromáždění, jehož se účastnila žalobkyně, nepovažoval přítomný zástupce obce za protiprávní a nebyl zde důvod k jeho rozpuštění z důvodu kolize s jiným shromážděním, tak policie není oprávněna učinit si závěr opačný a považovat shromáždění osob za něco, co brání jinému ve výkonu shromažďovacího práva.

Údajný soulad postupu policie s Manuálem Ministerstva vnitra k právu shromažďovacímu je dle žalobkyně právně bezpředmětný, neboť manuál není pramenem práva. V případě, kdy jedno shromáždění je statické (není průvodem, nepohybuje se, ba dokonce je „sedavé“) a druhé je průvodem, což je jev pohyblivý a dynamický, tak za situace, kdy trasa průvodu umožňuje obejít statického prvku, tak je nasnadě právě toto obejít. To platí o to více, pokud incident hrozí v dolní části Václavského náměstí, kterážto křižovatka je prostorově velmi velkorysá a umožňuje bezpečné obejít i významně početnějšího shromáždění. Pokud přítomný zástupce obce nerozpustí ani jedno shromáždění, je takový postup policie jediný možný.

Tím, že policie nepostupovala proti těm účastníkům shromáždění Národní demokracie, kteří jevíli známky agresivity a mohli podle ní využít anonymity davu a sedící odpůrce napadnout, v podstatě zabránila průchodu práva, protože přítomný zástupce obce stěží mohl rozhodnout o rozpuštění agresivního shromáždění. Policie naopak zasáhla proti potenciálním obětem trestného činu a sama vyvolala zcela vědomě následek, před kterým je údajně „měla uchránit“.

Ve Vyhodnocení bezpečnostního opatření ze dne 3. 7. 2015 se uvádí, že nebylo v silách policie zajistit plnou ochranu života a zdraví účastníků shromáždění T. K. To však samo o sobě nemůže být důvodem k zásahu do subjektivního práva shromažďovat se. Každý má právo se shromažďovat, i když je to riskantní pro jeho zdraví a život. Policie, pokud nemůže zajistit dostatečnou ochranu života a zdraví osob, tak může koneckonců pouze na toto riziko ohroženou osobu pouze upozornit. V případě hrozícího útoku je policie povinna bránit oběť před útočníkem a nikoliv naopak. Policie je tak povinna činit bez ohledu na vlastní újmu, což plyne z § 10 zákona o policii. Případná újma, která hrozí policistům, nemůže být za žádných okolností důvodem pro volbu jiného opatření. I kdyby policie byla v početní menšině před účastníky agresivního davu, je povinna bránit ty, proti kterým by dav útočil, a to do posledního muže či ženy. Povinností policisty je chránit životy a zdraví osob před možnými útočníky i za situace, kdy může být zraněn nebo kdy může položit život. Obtížná splnitelnost nebo i nesplnitelnost nějakého úkolu není přijatelným právním důvodem k tomu, aby policie rezignovala na plnění svých úkolů.

K tvrzení 2. žalovaného, že organizátor shromáždění T. K. se podílel na adresování výzvy policie směrem k účastníkům shromáždění, žalobkyně poznamenala, že T. K. pouze informoval účastníky shromáždění o názoru (či požadavku nebo výzvě) policie, aniž by se s touto výzvou jakkoliv ztotožnil; sám žádnou výzvu nečinil.

Při ústním jednání konaném dne 15. 6. 2016 soud provedl důkaz promítnutím DVD záznamu předloženého žalobkyní, na kterém je zachycen zákrok policie proti sedícím osobám, které se účastnily téhož shromáždění jako žalobkyně (dle tvrzení zástupce žalobkyně se jedná o záznam z youtube), a dále důkaz promítnutím DVD záznamu pořízeného policií, zachycujícího tentýž zákrok. Soud dále při jednání provedl důkaz těmito listinami:

- oznámením o konání shromáždění, jehož svolavatelem byl T. K.
- protokolem o hlavním líčení ve věci sp. zn. 1 T 114/2015 konaném u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 20. 1. 2016, z něhož přečetl svědeckou výpověď nadporučíka Z. Š.;
- protokolem o hlavním líčení ve věci sp. zn. 1 T 114/2015 konaném u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 17. 2. 2016, z něhož přečetl svědeckou výpověď T. K.;
- zprošťujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016 č. j. 61 To 143/2016;
- rozkazem ředitele Obvodního ředitelství policie Praha I ze dne 30. 6. 2015, kterým se vyhlašuje bezpečnostní opatření v souvislosti s ohlášeným shromážděním „ISLÁM“ dne 1. 7. 2015 a vyhodnocením tohoto bezpečnostního opatření ze dne 3. 7. 2015.

Veškeré další důkazní návrhy účastníků řízení soud zamítl, neboť dospěl k závěru, že o námitkách je možné rozhodnout na základě skutkového stavu zjištěného z již provedených důkazů; provádění dalšího dokazování tedy soud shledal nadbytečným.

Žalobkyně při ústním jednání setrvala na podaných námitkách. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 15/2011, které podle ní nejlépe judikuje případný konflikt existence shromáždění, a zopakovala svou argumentaci, že účastníci shromáždění, kterého se účastnila, se nedopustili ničeho protiprávního. Projevovali svůj názor na místě, kde to shromáždění bylo nahlášeno. Policie v jeden okamžik provedla zásah, kterým zasáhla do svobodné vůle účastníků shromáždění setrvat na místě a projevovat svůj názor. Učinila tak s plným vědomím, že se jedná o účastníky shromáždění. Důsledkem toho zásahu, respektive výzvy, kterou začíná rozpuštění, a zásahu, kterým bylo vykonáno rozpuštění, bylo omezení práva svobodně se shromažďovat. Prostor v dolní části Václavského náměstí byl přitom takový, že sedící účastníky shromáždění bylo možné obejít. Není pravda, že se jednalo jen o tři muže, byly mezi nimi minimálně dvě ženy – žalobkyně a ještě jedna dívka. V okolí bylo dostatek prostoru, kudy mohl průvod (účastníků druhého shromáždění) projít, aniž by se odchýlil od své trasy. Následně žalobkyně zdůraznila význam práva na shromažďování, které je garantováno Listinou základních práv a svobod. K zásahům do tohoto práva může dojít pouze na základě licence obsažené v zákoně o právu shromažďovacím. Žalovaná strana přitom sama připouští, že podle tohoto zákona nepostupovala, že nerozpouštěla shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím. Je samozřejmě otázkou, zda ten faktický zásah je tedy rozpuštěním tak, jak ho definuje zákon. Tato věc už byla opakovaně judikována, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně, který je citován v námitkách a byl následně potvrzen Nejvyšším správním soudem. Vychází se z toho, že každý faktický zásah do práva shromažďovacího je rozpuštěním, pokud toto právo omezuje.

Žalobkyně dále k věci uvedla, že pokojné protishromáždění nelze bez dalšího považovat za narušení shromáždění. Ze strany shromáždění, kterého se žalobkyně účastnila,

nepocházela žádná agrese. To netvrdí ani policie, která připisuje agresi druhému shromáždění a jako jediný faktický důvod (zásahu) uvádí možnou agresi účastníků druhého shromáždění. Tento důvod ale v právním státě nemůže jako důvod faktického zásahu do práva shromažďovacího obstát. Pokud zde mám agresora a potenciální oběť, tak přece nezasahuji proti potenciální oběti. Ze svědecké výpovědi poručíka Š. u trestního soudu číší představa policisty, že situaci a poměry na místě řídí a může určovat, kdo, kudy a jak půjde, a tímto způsobem regulovat právo shromažďovací s tím, že pokud ho nikdo neposlechne, tak prostě zasáhne. Ze strany policie se jednalo o zjevnou svévoli, kdy policie prostě chtěla nějakým způsobem situaci řešit bez respektu k tomu, že se jedná o výkon nejdůležitějšího politického práva.

Druhý žalovaný při jednání před soudem setrval na svém procesním návrhu na zamítnutí námitek a odkázal na písemné vyjádření k věci. Dále uvedl, že z audiovizuálního záznamu pořízeného policií je zřejmé, že nedošlo k žádnému rozpuštění shromáždění, ale pouze k zákrokům proti jednotlivým osobám, které bránily ve výkonu práva shromažďovacího jiným osobám. Zákon o právu shromažďovacím považuje takové jednání za přestupek bez ohledu na to, zda se jednalo o účastníky jiného shromáždění či o osoby, které účastníky shromáždění nebyly. Z vyjádření jednoho z těch, proti kterým byl proveden zákrok, jasně plyne, že účelem toho, proč tam seděli, nebylo pokojné shromáždění, ale blokování druhého shromáždění. Dotyčný uvedl, že spolu s přítelkyní (jednalo se o žalobkyni) chtěl druhé shromáždění blokovat. Po provedení zákroků ze strany policie však shromáždění, jehož rozpuštění žalobkyně namítá, dále pokračovalo.

K argumentaci žalobkyně, že situaci bylo možné řešit nějakým nenásilným způsobem, nebo že nebylo vůbec nutné zasahovat, druhý žalovaný podotkl, že shromáždění svolané Národní demokracií v době zákroku bylo již několikasethlavé. Bylo řádně ohlášené, přicházelo z Václavského náměstí a jeho účastníci měli právo na to, aby prošli místem, které bylo blokováno žalobkyní. To, zda sedících osob bylo pět nebo šest, je zcela nepodstatné. Zákrok policie proti sedícím osobám nebyl motivován pouze ochranou zdraví, hlavním důvodem bylo, že tyto osoby zcela záměrně bránily pochodu dalšího shromáždění, čímž se dopustily přestupku proti právu shromažďovacímu. Druhý žalovaný má za to, že nejsou splněny hmotněprávní podmínky pro vyhovění námitkám, protože žádný úkon k rozpuštění shromáždění ze strany policie učiněn nebyl.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, ve znění účinném od 1. 1. 2009, jestliže se shromáždění koná, ačkoliv bylo zakázáno, zástupce úřadu vyzve svolavatele, aby shromáždění neprodleně ukončil. Pokud svolavatel neučiní účinná opatření, aby se účastníci pokojně rozešli, sdělí zástupce úřadu účastníkům, že shromáždění je rozpuštěno a vyzve je, aby se pokojně rozešli. Sdělení musí obsahovat důvody k rozpuštění a upozornění na následky neuposlechnutí této výzvy a musí být učiněno takovým způsobem, aby bylo účastníkům srozumitelné a aby se s ním všichni účastníci shromáždění mohli seznámit.

Podle § 12 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím za nepřítomnosti zástupce úřadu může shromáždění uvedené v odstavci 1 rozpustit způsobem tam stanoveným i příslušník Policie České republiky ve službě.

Podle § 12 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím shromáždění, které se koná, aniž bylo oznámeno podle § 5, bude způsobem uvedeným v odstavci 1 rozpuštěno, jestliže nastaly

okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 až 3. To platí i pro shromáždění, která nebyla svolána. Odpovědnost svolavatelů za přestupek není dotčena, i když shromáždění nebylo rozpuštěno.

Podle § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím shromáždění, které bylo oznámeno a nebylo zakázáno, může být způsobem uvedeným v odstavci 1 rozpuštěno, jestliže se podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 nebo nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 a 4.

Podle § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím shromáždění uvedená v odstavci 3 a v odstavci 5 může zástupce úřadu rozpustit způsobem stanoveným v odstavci 1, jestliže účastníci shromáždění páchají trestné činy a nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům. V nepřítomnosti zástupce úřadu tak může učinit velící příslušník Policie České republiky.

Podle § 12 odst. 7 zákona o právu shromažďovacím zákrok směřující k rozpuštění shromáždění provádí policejní útvar na základě rozhodnutí zástupce úřadu; bez tohoto rozhodnutí může provést tento zákrok příslušník Policie České republiky v případech stanovených v odstavci 2 nebo 6.

Podle § 13 zákona o právu shromažďovacím proti rozpuštění shromáždění může svolavatel nebo účastník shromáždění do 15 dnů podat námitky u soudu. Soud rozhodne, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Pro řízení se jinak přiměřeně použijí ustanovení soudního řádu správního (poznámka č. 2 pod čarou k tomuto ustanovení odkazuje na § 65 až 78 s.ř.s.).

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že námitky nejsou důvodné.

Právo pokojně se shromažďovat je zaručeno v čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto právo lze podle odst. 2 zmíněného ustanovení omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. Obdobnou úpravu obsahuje čl. 11 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Limity shromažďovacího práva pak jsou dány čl. 11 odst. 2, dle něhož na výkon práv dle odst. 1 nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon, a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.

K povaze úkonu, jímž se rozpouští shromáždění, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2011 č. j. 2 As 86/2011 – 62, v němž mj. uvedl, že úkon, jímž se rozpouští shromáždění, také svou podstatou je rozhodnutím zasahujícím do práv svolavatele či účastníků shromáždění způsobem předpokládaným v § 65 s.ř.s. Ačkoliv tedy shromažďovací zákon v § 12 odst. 1 používá formulaci „*sdělí zástupce úřadu účastníkům, že shromáždění je rozpuštěno*“, svou podstatou se jedná o rozhodnutí orgánu veřejné moci, jímž se zasahuje do základního práva. Shromažďovací zákon nepředpokládá, že by k rozpuštění shromáždění mělo dojít písemným rozhodnutím. Situace při rozpouštění shromáždění je jiná,

než při rozhodování o zákazu shromáždění nebo době jeho ukončení podle § 9 a § 10 zákona. Tam jde o běžnou rozhodovací činnost, byť s vlastní procesní úpravou (§ 11 odst. 1, 2, § 16 zákona) a s určitými odlišnostmi v úpravě soudního přezkumu (§ 11 odst. 3 zákona). Rozpuštění shromáždění však je úkonem prováděným operativně v místě shromáždění, při němž musí být okamžitě vyhodnocena situace, a pokud svolavatel neuposlechne výzvy k ukončení shromáždění, musí být rozhodnutí na místě vyhlášeno. Shromažďovací zákon v § 12 odst. 1 (§ 12 odst. 5) také stanoví, že „sdělení“ musí obsahovat důvody k rozpuštění a upozornění na následky neuposlechnutí této výzvy a musí být učiněno takovým způsobem, aby bylo účastníkům srozumitelné, a aby se s ním všichni účastníci mohli seznámit. Při nerespektování rozhodnutí úřadu o rozpuštění shromáždění přichází totiž v úvahu policejní zákrok směřující k rozpuštění shromáždění, který provádí policejní útvar na základě rozhodnutí zástupce úřadu (§ 12 odst. 7 zákona). Pokud by „sdělení“ úřadu o rozpuštění shromáždění nebylo rozhodnutím, nemohlo by být na místě ani rozhodnuto o takovémto dalším postupu, ač by to bylo nezbytné v zájmu zachování veřejného pořádku. Stranou je třeba ponechat možnosti zákroku bez takového rozhodnutí, neboť se týkají jiných případů.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, který je zastáván i autory komentáře (Černý P. - Lehká M. Zákon o právu shromažďovacím, 1. vydání, C. H. Beck 2010, s. 136 a násl.), že se jedná o rozhodnutí na místě ve smyslu § 143 odst. 1 písm. d) správního řádu. Jak uvádí tento komentář na s. 138, jde o rozhodnutí vydané v návaznosti na výkon dozoru správního orgánu nad dodržování právních předpisů (zachování účelu shromáždění, dodržování povinností svolavatele, dodržování povinností účastníků shromáždění a sledování, zda nejsou naplněny podmínky pro rozpuštění shromáždění).

Užití správního řádu přitom pro rozhodování o rozpuštění shromáždění vyloučeno není (§ 16 zákona). Podle § 143 odst. 2 správního řádu je předpokladem uložení povinnosti na místě zjištění stavu věci. Rozhodnutí se vyhláší ústně, jeho písemné vyhotovení se bez zbytečného odkladu doručuje dodatečně. O ústním vyhlášení rozhodnutí se vždy na místě vydá písemné potvrzení (§ 67 odst. 3), které obdrží účastník. To znamená, že v případě ústně vyhlášeného rozhodnutí na místě musí být vydáno písemné potvrzení vždy, nikoliv jen na žádost (konec citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2011 č. j. 2 As 86/2011 – 62).

V nyní projednávané věci se žalobkyně podanými námitkami domáhala vydání rozsudku, kterým by soud podle § 13 zákona o právu shromažďovacím rozhodl, že shromáždění, jehož se účastnila a které se konalo dne 1. 7. 2015 v dolní části Václavského náměstí v Praze na základě ohlášení svolavatele T. K., nebylo rozpuštěno orgánem Policie ČR v souladu se zákonem. Žalobkyně v žalobě uvádí, že v rozhodné době byl na místě konání shromáždění přítomen zástupce obce (slovy zákona „zástupce úřadu“), který byl v takovém případě podle zákona jediný, kdo byl oprávněn shromáždění rozpustit. Tento zástupce však i dle tvrzení samotné žalobkyně žádné rozhodnutí nevydal, shromáždění nerozpustil a k ničemu jeho účastníky nevyzýval.

Rozpuštění předmětného shromáždění žalobkyně přičítá orgánům Policie ČR. Toto žalobní tvrzení však neobstojí. **Z dokazování provedeného soudem jednoznačně vyplynulo, že orgány policie dne 1. 7. 2015 na Václavském náměstí v Praze žádné shromáždění, tedy ani to, jehož se účastnila žalobkyně, nerozpustily.** Z toho plyne nedůvodnost námitek jako celku, neboť posuzování toho, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem, je z logiky věci možné pouze tehdy, jestliže k rozpuštění shromáždění skutečně došlo.

Z rozkazu ředitele Obvodního ředitelství policie Praha I ze dne 30. 6. 2015, kterým se vyhláší bezpečnostní opatření v souvislosti s ohlášeným shromážděním „ISLÁM“ dne 1. 7. 2015, bylo zjištěno, že jako velitel k zajištění shromáždění svolaného T. K. byl určen npor. Ing. Z. Š., vedoucí místního oddělení Krakovská.

Ze svědecké výpovědi npor. Ing. Z. Š. učiněné dne 20. 1. 2016 u Obvodního soudu pro Prahu 1 při hlavním líčení ve věci sp. zn. 1 T 114/2015 soud zjistil, že jmenovaný před vlastním shromážděním kontaktoval svolavatele T. K. a dohodl s ním, že on jako svolavatel umožní „průchod“ druhého shromáždění (svolaného Národní demokracií). Mezi obě shromáždění, která zastávají rozdílné názory, postavil npor. Ing. Z. Š. policisty, kteří obě shromáždění oddělili. Přibližně kolem šesté hodiny skončilo shromáždění svolané Národní demokracií s projevy a jeho účastníci hodlali nastoupit na trasu plánovaného pochodu. Proto se npor. Ing. Z. Š. spojil s T. K. a požádal ho, aby byl tomuto shromáždění umožněn průchod. Účastníci shromáždění, které svolal T. K., se poté začali přemísťovat ke kraji na chodníky na obě dvě strany ulice Na Příkopě a uvolnili prostor. Určitá nepočetná skupina osob tak ale neučinila a usedla na zem. Příslušníci speciální pořádkové jednotky začali dávat těmto osobám výzvy megafonem, aby uvolnili prostor. Také npor. Ing. Z. Š., který byl osobně zákroku přítomen, těsně před zákrokem dal těmto osobám výzvu jménem zákona, aby uvolnili prostor a umožnili průchod. Ti však výzvy neuposlechli, a proto dal npor. Ing. Z. Š. pokyn policistům, aby prostor uvolnili, což se následně stalo. Npor. Ing. Z. Š. výslovně vypověděl, že se nedával pokyn k rozpuštění shromáždění (svolaného T. K.), které bylo (svoláno) na podporu multikulturalismu. Nikdo žádné shromáždění nerozpouštěl, žádný pokyn k rozpuštění shromáždění dán nebyl. Npor. Ing. Z. Š. si byl vědom toho, že na místě jsou přítomni zástupci magistrátu; v této souvislosti poznamenal, že rozpuštění shromáždění provádí v každém případě pracovník magistrátu.

Skutečnost, že žádný pokyn (rozhodnutí) k rozpuštění shromáždění svolaného T. K. dne 1. 7. 2015 vydán nebyl, prokazuje i výpověď samotného svolavatele tohoto shromáždění T. K. učiněná dne 17. 2. 2016 u Obvodního soudu pro Prahu 1 při hlavním líčení ve věci sp. zn. 1 T 114/2015. Jmenovaný jako svědek mj. vypověděl, že byl s policejními veliteli v kontaktu a domlouval se s nimi na průběhu shromáždění. Policisté mu řekli, že druhé shromáždění má naplánovaný pochod, jehož trasa se kryje s místem, kde měl nahlášené shromáždění on. Dohodl se s policisty, že jim umožní průchod, že budou stát po straně. Když jej npor. Š. chvíli před pochodem upozornil, dohodl se, kam se přesunou, a začal obcházet účastníky. Začátek pochodu druhého shromáždění mu však policisté oznámili jen s malým časovým předstihem, takže nestihl obejít celé „své“ shromáždění a říct všem, aby to uvolnili. K sedícím lidem se vůbec nedostal, a když se o to snažil později, policie už ho tam nepustila. Výzvu k opuštění prostoru neslyšel a na sedící skupinu neviděl, protože tam bylo několik řad policistů. On sám stál spolu s většinou demonstrujících ve skupině, která prodlužovala ulici vedoucí dolů z Můstku. Žádný výrok nebo hlášení o zrušení shromáždění neslyšel.

Z obou svědeckých výpovědí vyplývá, že svolavatel shromáždění T. K. byl v kontaktu s velícími policisty, kteří dohlíželi na bezpečnost účastníků shromáždění a veřejný pořádek, a *souhlasil* s tím, že účastníci jím svolaného shromáždění na pokyn policie uvolní prostor v ústí ulice Na Můstku, a umožní tak průchod účastníkům druhého shromáždění. Valná většina účastníků jím svolaného shromáždění tak také *na jeho pokyn* učinila. Z uvedeného je patrná též nepravdivost tvrzení žalobkyně, že svolavatel T. K. pouze informoval účastníky shromáždění o názoru (či požadavku) policie, aniž by se s touto výzvou jakkoliv ztotožnil, a že sám žádnou výzvu (resp. pokyn) nečinil.

Z obou svědeckých výpovědí je dále zřejmé, že dne 1. 7. 2015 nebyl ze strany policie učiněn **žádný úkon** adresovaný vůči shromáždění svolanému T. K., **který by směřoval k rozpuštění tohoto shromáždění**. Výzvy ze strany policie adresované sedícím účastníkům shromáždění svolaného T. K. byly výzvami k (dočasněmu) uvolnění prostoru za účelem umožnění průchodu účastníků druhého shromáždění, které byly určeny těm účastníkům shromáždění, kterým svolavatel T. K. nestihl dát pokyn k uvolnění prostoru, k němuž přikročil na základě předchozí dohody s policisty. V žádném případě se nejednalo o úkon, jehož cílem by bylo rozpuštění shromáždění svolaného T. K.

Velící policisté přítomní na shromáždění žádný takový úkon neučinili už proto, že si byli dobře vědomi toho, že na místě jsou přítomni zástupci magistrátu, kteří jsou v takovém případě podle § 12 zákona o právu shromažďovacím jediní, kdo mohou shromáždění (za podmínek stanovených zákonem) rozpustit. Již toto povědomí o přítomnosti zástupců úřadu jim bránilo v tom, aby v rozporu se zákonem sami shromáždění rozpustili. O tom svědčí nejen výpověď npor. Ing. Z. Š., ale též listina označená jako „Vyhodnocení bezpečnostního opatření“ ze dne 3. 7. 2015, v níž 1. žalovaný mj. uvádí, že *„pokud se týká možnosti rozpustit shromáždění Národní demokracie, tak to ze strany policie nebylo možné, neboť na místě byli přítomni zástupci Magistrátu (tzv. rozpouštěči). Dle ustanovení § 12 odst. 6 zákona č. 84/1990 Sb. policie může shromáždění rozpustit pouze za nepřítomnosti zástupce úřadu.“*

Za rozpuštění shromáždění svolaného T. K. rozhodně nelze považovat výzvy či následný zásah policistů proti několika málo účastníkům tohoto shromáždění (včetně žalobkyně), kteří neuposlechli výzvy policie k dočasněmu uvolnění prostoru v ústí ulice Na Můstku za účelem umožnění průchodu účastníků druhého shromáždění, které se ten den na stejném místě konalo. Pokud by tito účastníci shromáždění uposlechli výzvy policie a dočasně uvolnili prostor, stejně jako to na pokyn svolavatele T. K. učinila valná většina účastníků téhož shromáždění, mohli se dál shromáždění, které nebylo nikým rozpuštěno, účastnit a nemuseli čelit zákroku policistů spojenému s použitím donucovacích prostředků a následnému zajištění.

Rozpuštění shromáždění k tomu příslušným orgánem, jehož zákonnost soud posuzuje na základě námitek podaných podle § 13 zákona o právu shromažďovacím, **musí zcela nepochybně směřovat vůči shromáždění jako celku**, tj. musí být namířeno vůči všem účastníkům „rozpuštěného“ shromáždění. Zákon nezná (a neupravuje) žádné „částečné“ rozpuštění shromáždění, které by směřovalo pouze proti některým jeho účastníkům. Již proto nemůže obstát argumentace žalobkyně, která za rozpuštění shromáždění považuje úkony policistů namířené výlučně proti několika málo „sedícím“ účastníkům shromáždění, jehož se dne 1. 7. 2015 účastnila.

Soud nikterak nezpochybňuje, že na základě těchto úkonů v podobě výzev k uvolnění prostoru a následného zákroku policie, jenž byl vyvolán neuposlechnutím výzev a spočíval v použití donucovacích prostředků a zajištění, bylo žalobkyni a též dalším „sedícím“ osobám znemožněno nadále se účastnit shromáždění svolaného T. K. To však nic nemění na skutečnosti, že těmito úkony (ani žádným jiným) předmětné shromáždění jako celek rozpuštěno nebylo. Ostatní účastníci shromáždění, kteří vyhověli pokynu svolavatele a pouhým poodstoupením umožnili průchod účastníkům druhého shromáždění, mohli poté ve „svém“ shromáždění, které nikým rozpuštěno nebylo, bez potíží dále pokračovat.

Judikáty, jichž se žalobkyně dovolává, řeší buď zcela jinou skutkovou situaci, nebo jinou právní otázku, a na nyní projednávanou věc je proto nelze aplikovat. Rozsudek

Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2011 čj. 30 Ca 82/2009-40 (který nebyl potvrzen Nejvyšším správním soudem, jak při ústním jednání tvrdila žalobkyně, protože proti němu nebyla podána kasační stížnost), se týkal případu, kdy policie vyzvala k opuštění daného prostoru a následně vykázala z místa **všechny 3 (slovy tři) demonstrující osoby**, což soud následně kvalifikoval jako rozpuštění **celého shromáždění**. Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 15/2011 – 72, ten se vůbec nevztahuje k problematice zákonnosti rozpuštění shromáždění, ale řeší otázku zákazu shromáždění.

Soud uzavírá, že nemohl posuzovat zákonnost či nezákonnost žalobkyní tvrzeného rozpuštění shromáždění svolaného T. K., protože ze strany policie (ani jiného orgánu) k žádnému rozpuštění tohoto shromáždění nedošlo. Proto námitky žalobkyně jako nedůvodné za přiměřeného použití § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Pouze na okraj, aniž by to mělo jakýkoliv vliv na právní posouzení věci, soud dodává, že v řízení provedené důkazy v podobě audiovizuálních záznamů zákroku policie neprokazují expresivní líčení žalobkyně o brutalitě policistů („mlácení hlavami nebránících se demonstrantů o zem“). Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovaným žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. června 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová